

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci

žalobce: **M. M.**
státní příslušnost Ukrajina,
r.č. X
zastoupený Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem
sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

k žalobě ze dne 29. 11. 2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2017 č. j. OAM-150/LE-VL14-VL11-2017, ve věci mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- III. Odměna advokáta Mgr. Ladislava Barty se určuje částkou 6 800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

1. Rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

2. Žalobce podal v zákonné lhůtě u Krajského soudu v Ostravě blanketní žalobu, ve které požádal o ustanovení advokáta. Soud svým usnesením ze dne 13.12.2017, č.j. 62 Az 17/2017-23 žádosti vyhověl a ustanovil žalobci zástupce z řad advokátů, jak uvedeno v záhlaví rozsudku. Ustanovený advokát doplnil v zákonné lhůtě žalobu o žalobní body, že žalovaný nedostatečně vyhodnotil nebezpečí vážné újmy žalobce při jeho návratu na Ukrajinu, jestliže se nevypořádal se skutečností, že žalobce je ohrožen odnětím svobody, byť z legitimního důvodu, neboť žalobce avizuje, že bude odmítat nástup do armády. Nenastoupením do vojenské služby po fyzickém převzetí povolávacího rozkazu bude žalobce vystaven věznění v ukrajinských věznicích. Neakceptovatelné podmínky v ukrajinských vězeních by mohly vést k porušení čl. 3 a čl. 5 Úmluvy, a tudíž by byly důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Ačkoliv obava z porušení čl. 3 Úmluvy v případě nuceného vycestování žalobce na Ukrajinu a jeho ohrožení omezením osobní svobody nepochybně existuje, žalovaný ji úplně pominul. Navrhl zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 12.1.2018 popřel oprávněnost žaloby a setrval na správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí. Uvedl, že tvrzenými důvody k udělení mezinárodní ochrany je obava z nasazení do válečného konfliktu, který probíhá na východě Ukrajiny, snaha o legalizaci dalšího pobytu na území České republiky a obava z údajného vydírání soukromou osobu. Jak správní orgán zjistil, sice na Ukrajině skutečně hrozí za nenastoupení vojenské služby trest odnětí svobody, to však teprve v případě, že si dotyčný převezme povolávací rozkaz. V případě žalobce k tomu však vůbec nebylo. Navíc žalovaný vysvětluje, že dokud občan rozkaz nepřevzme, není trestně postižitelný. Z tohoto důvodu je v ukrajinských podmínkách běžné vyhýbání se vojenské službě právě vyhýbáním se převzetí povolávacího rozkazu. Závěrem správní orgán poukazuje na informace o zemi původu uvedené v napadeném rozhodnutí, podle kterých na východoukrajinské frontě, tedy v zóně, kde se koná protiteroristická operace, již žádní mobilizovaní vojáci, pouze dobře vycvičení a motivovaní dobrovolníci a profesionální příslušníci armády, pročež jsou obavy žalobce z povolání do ukrajinské armády a účasti v bojích dle názoru správního orgánu bezpředmětné. Rovněž tak jsou bezpředmětné jeho obavy z podmínek v ukrajinských věznicích, na které poukazuje v žalobě. K obavám z výkonu vojenské služby a vojenského konfliktu existuje bohatá a ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, která dostatečně řeší výše uvedené otázky, viz například usnesení NSS č.j. 2 Azs 375/2017 z 5. prosince 2017, na které žalovaný poukazuje. Správní orgán dále považuje za důležité zopakovat s odkazem na závazné stanovisko k vycestování, vydané správním orgánem v rámci řízení o jeho správním vyhoštění pod ev. č. ZS37677 dne 28.9.2017, že žadatel na území ČR pobýval neoprávněně a o udělení mezinárodní ochrany opakovaně požádal dne 2.10.2017, tj. po více jak 6ti letech od jeho posledního řízení o jeho v pořadí třetí žádosti o mezinárodní ochranu v ČR, a učinil tak až v době, kdy byl rozhodnutím správního orgánu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort č.j. KRPL-95314/ČJ-2017-180022-SV ze dne 29.9.2017 zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, v platném

znění, a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, za účelem realizace správního vyhoštění. Správní orgán připomíná, že současná žádost žadatele o udělení mezinárodní ochrany je čtvrtou v pořadí a pokud jde o obavy žadatele z jednání osoby či osob, které po něm podle něj vymáhaly peníze za údajné ublížení na zdraví, kdy je postřelil během výkonu vojenské služby, když strážil vězně, správní orgán připomíná, a žadatel to ostatně potvrdil, že tyto důvody a obavy uváděl již ve svých předešlých žádostech o udělení mezinárodní ochrany v ČR v letech 2003 a 2011, správní orgán je neshledal důvodnými ve smyslu zákona o azylu a tento závěr byl následně potvrzen opakovaně i ze strany příslušných krajských soudů a Nejvyššího správního soudu v Brně. Žadatel přitom neuvedl žádné aktuální informace ve vztahu k těmto jeho údajným obavám, které by vedly správní orgán k opětovnému zabývání se jimi, a proto správní orgán v tomto bodě plně odkazuje na svá předchozí rozhodnutí č.j. OAM-2622/VL-07-2003, č.j. OAM-23/ZA-ZA06-2011 a č.j. OAM-369/ZA-ZA06-2011. Navrhl žalobu zamítnout.

4. Napadeným rozhodnutím žalovaný neudělil mezinárodní ochranu podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu s odůvodněním, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenovaného je obava z odvodu do armády, obava z vydírání soukromými osobami a snaha o legalizaci pobytu. Správní orgán konstatuje, že výše jmenovaný nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu a azyl se neuděluje. Nedospěl ani k závěru, že jmenovaný by mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Naopak žalobce sám uvedl, že nikdy neměl problémy se státními orgány a neočekával žádné pronásledování ze strany státních orgánů. Ohledně obav jmenovaného z odvodu do armády správní orgán konstatuje, že snaha vyhnout se nástupu do armády není sama o sobě důvodem k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, zejména pokud povinnost jí nastoupit se týká všech obyvatel země bez ohledu na jejich rasu, národnost, náboženství či politického přesvědčení. Branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností, což uznává nejen Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (dále jen Ženevská konvence), ale i Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Strachem z pronásledování rovněž není obava z trestního stíhání v souvislosti s odmítnutím nastoupit do armády poté, co převzal dvě předvolání na vojenskou správu. Z hlediska právních předpisů krajiny i informací, které si pro účely správního řízení správní orgán obstaral, povolávací rozkazy lze na Ukrajině doručovat pouze do vlastních rukou. Pokud tedy dotyčný takové dokumenty vlastnoručně nepřevzal, nejsou považovány za doručené a jmenovanému z nich neplynou povinnosti nástupu vojenské služby ani hrozba trestu za její nenastoupení. Dále odkázal na Výnos prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 ze dne 26. září 2016, podle něhož nejsou na východoukrajinské frontě, tedy v zóně, kde se koná protiteroristická operace, již žádní mobilizovaní vojáci, pouze dobře vycvičení a motivovaní dobrovolníci a profesionální příslušníci armády, pročez jsou obavy žadatele z povolání do ukrajinské armády a účasti v boji bezpředmětné. K aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině, která je správnímu orgánu z jeho správní činnosti samozřejmě známa a kterou se správní orgán nad rámec žadatelem tvrzených potíží ve vztahu k žadateli rovněž zabýval, pak správní orgán konstatuje, že současnou bezpečnostní situaci na Ukrajině nelze považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Dle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků a Protokolu

týkajícího se právního postavení uprchlíků (New York 1967), vydané UNHCR v Ženevě v září roku 1979, osoby, které byly donuceny opustit svou vlast na základě ozbrojeného národního nebo mezinárodního konfliktu, nejsou považovány za uprchlíky. Správní orgán v této souvislosti doplňuje, že si je samozřejmě vědom probíhajících ozbrojených střetů mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty v části Doněcké a Luhanské oblasti na Ukrajině. S odkazem na výše citovanou Informaci OAMP o situaci na Ukrajině s přihlédnutím ke konfliktu na východě země není dle správního orgánu žádný důvod domnívat se, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace panující ve dvou z celkového počtu 24 oblastí, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena, rozšířil i do dalších částí země. Ve zbytku země je přitom již dlouhodobě bezpečnostní situace nezměněná, zcela stabilní, nedochází v něm k ozbrojeným střetům a zmíněná zhoršená bezpečnostní situace se ho vůbec netýká. Správní orgán připomíná, že jmenovaný dle vlastních vyjádření před odjezdem z vlasti žil v Zakarpatské oblasti, tedy v místech nacházejících se pod plnou kontrolou současné proevropsky orientované vlády, která proklamuje vládu demokracie a práva.

5. Ze správního spisu a napadeného rozhodnutí soud zjistil, že se jedná o čtvrtou žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce na území České republiky žije nepřetržitě od roku 2002, kdy přijel na turistické vízum a po jeho vypršení dále již pobýval nelegálně. První žádost podal v r. 2003, poté co byl správně vyhoštěn a jako důvod žádosti uvedl obavu z pronásledování soukromou osobou, a to osobou, kterou v době výkonu vojenské služby postřelil. Postřelil odsouzeného, který se pokusil o útěk, a když byl propuštěn, začal po něm vymáhat peníze. Ač se obrátil na policii, ta se záležitostí vůbec nezabývala. Žádosti nebylo vyhověno rozhodnutím ze dne 11.5.2004, č.j. OAM-2622/VL-07-SE01-2003, správnost rozhodnutí byla přezkoumávána Krajským soudem v Praze. Druhá žádost byla podána v lednu 2011 z téhož důvodu jako žádost první, proto byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Třetí žádost byla podaná v prosinci 2011 a opět z důvodu obavy před vyhrožováním soukromé osoby. Tato třetí žádost byla vyhodnocena jako nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení bylo zastaveno dle § 25 písm. i) zákona o azylu. Zatím poslední – čtvrtá žádost byla podaná za situace, kdy žalobce byl zajištěn Policií ČR z důvodu neoprávněného pobytu na území České republiky, bez platného víza a bez platného cestovního dokladu, kdy se prokazoval padělaným dokladem Slovenska. V Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty podal dne 2.10.2017 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že na území České republiky pobýval od r. 1993 na různá víza za prací až do roku 2002, kdy již je v České republice nepřetržitě. Jako důvod žádosti uvedl, že byl na vojně v r. 1993 u vězeňské služby, zbývalo mu půl roku, utekli nějací vězni a on dva postřelil. Jeden byl odsouzen na 15 let a jeden na 10 let. Ze střelby nebyl nijak obviněn. Když jednomu vězni skončil trest, vyhledal ho a začal ho vydírat za ublížení na zdraví. Ač mu něco zaplatil, stále po něm chtěl další peníze. Z toho důvodu se s ním manželka rozvedla. Když se vrátí na Ukrajinu, zase začne vydírání a povolání do války, nabírají všechny na válku ze západní Ukrajiny.

6. Dále součástí spisu je závazné stanovisko žalovaného ze dne 28. září 2017 k možnosti vycestování vyhotoveného pro potřeby řízení o správním vyhoštění žalobce se závěrem, že vycestování na Ukrajinu je možné. Dále jsou založeny zprávy o Ukrajině, a to konkrétně:

- informace MZV ČR, č.j. 110505/2014-LPTP ze dne 1. srpna 2014, k č.j. MV-36321-3/OAM-2014 (politická situace po nástupu prezidenta Porošenka, postavení osob sympatizujících s bývalou premiérkou Tymošenkovou, postavení osob sympatizujících s bývalým prezidentem Janukovyčem, možnosti přestěhování v rámci Ukrajiny, možnost vyhledání pomoci v případě poškození způsobeného trestnou činností či porušováním práv a svobod a možnost podat stížnosti proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci,
- informace MZV ČR, č.j. 107283/2016-LPTP ze dne 25. července 2016, k č.j. MV-85386-1/OAM-2016 (možnost podat stížnost proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci),
- informace MZV ČR, č.j. 107318/2017-LPTP ze dne 3. srpna 2017, k č.j. MV-45993-14/OAM-2017 (situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí),
- informace OAMP ze dne 24. července 2017 na téma situace v zemi – politická a bezpečnostní situace na Ukrajině, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenské službě, vnitřně přesídlené osoby,
- zpráva Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva z 13. června 2017 (Zpráva o stavu lidských práv na Ukrajině, 16. února až 15. května 2017),
- zpráva Freedom House z ledna 2017 (Svoboda ve světě 2017 – Ukrajina),
- výroční zpráva Amnesty International 2017 ze dne 22. února 2017, z 24. února 2016 (Výroční zpráva Amnesty International 2015/2016),
- výroční zpráva Human Rights Watch 2017 ze dne 12. ledna 2017,
- výnos prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 ze dne 26. září 2016 o propuštění do zálohy vojáků vojenské služby podléhající odvodu během mobilizace, na mimořádné období, povolaných během třetí fáze částečné mobilizace v souladu s výnosem prezidenta Ukrajiny číslo 15 ze dne 14. ledna 2015.

7. Soud projednal žalobu v mezích žalobních bodů v souladu s ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a o žalobě rozhodl bez ústního jednání za splnění podmínek ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

8. Žalobce žalobu postavil na tvrzení své obavy z účasti ve válce probíhající ve východní části Ukrajiny a z ohrožení odnětí svobody z důvodu nenastoupení do armády s poukázáním na neakceptovatelné podmínky v ukrajinských věznicích. Soud nepřisvědčil žalobci v tomto směru. Nejvyšší správní soud se opakovaně ve svých rozhodnutích zabýval otázkou obav z odvedení do armády, a to nejen obecně, ale i konkrétně ve vztahu k aktuální situaci na Ukrajině (např. usnesení ze dne 17.6.2015, č.j. 6 Azs 86/2015-31, dále ze dne 20.4.2016, č.j. 2 Azs 67/2016-24, ze dne 26.10.2016, č.j.10 Azs 175/2016-26; všechny citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). V žádném z těchto případů neshledal tuto obavu obecně jako azylově relevantní. Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je nutno vyvodit závěr, že branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu, akceptovaná i v mezinárodním měřítku, a povinnost služby v armádě při mobilizaci (případně trest za její nesplnění) rozhodně nelze považovat za azylově relevantní. Nejvyšší správní soud např. v usnesení ze dne 11.8.2016, č.j. 2 Azs 135/2016-34 vyslovil s odkazem na rozsudek ze dne 29.3.2004, č.j. 5 Azs 4/2004-49, že: „Odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve

státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím.“ Samotné odmítání vojenské služby tedy odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Branná povinnost je totiž sama o sobě zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany (dále srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.8.2012, č.j. 2 Azs 17/2012-44, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4.8.2015, č.j. 6 Azs 113/2015-30, ze dne 17.6.2015, č.j. 6 Azs 86/2015-31, ze dne 22.7.2015, č.j. 2 Azs 160/2015-43, nebo ze dne 10.9.2015, č.j. 2 Azs 175/2015-34). Soud proto tuto námitku neshledal důvodnou.

9. Pokud žalobce v žalobě kladl důraz na neakceptovatelné podmínky ve věznicích, jestliže mu hrozí trest za nenastoupení do armády, pak soud především zdůrazňuje, že žalobce dosud není vůbec trestně stíhán z důvodu nenastoupení do armády, ba dokonce mu ani nebyl doručen povolávací rozkaz. Jakékoliv proto úvahy o ukrajinských věznicích jsou v této věci bez vztahu k projednávané věci. Navíc soud odkazuje na zcela správnou a logickou úvahu žalovaného ohledně žalobcovy obavy z možného nasazení do ozbrojeného konfliktu uvedené na str. 10 a 11 napadeného rozhodnutí, ke které žalovaný dospěl na základě informací získaných z nezávislých zdrojů a zejména z výnosu prezidenta Ukrajiny ze dne 26. září 2016.

10. Soud nepřisvědčil žalobci, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro absentující hodnocení obavy z porušení čl. 3 Úmluvy v případě nuceného vycestování a jeho ohrožení omezením osobní svobody. Žalobce ke dni přezkoumávaného rozhodnutí a konec konců i ke dni rozhodnutí zdejšího soudu, není bezprostředně ohrožen výkonem trestu odnětí svobody, nedopustil-li se trestného činu nenastoupení do armády. Z tohoto důvodu soud neprováděl ani dokazování žalobcem předloženou stodeseti stránkovou zprávou z r. 2014 k otázce vězeňství v angličtině.

11. Soud v mezích žalobních bodů neshledal pochybení správního orgánu při hodnocení žádosti o mezinárodní ochranu v rozsahu ustanovení § 12 s odkazem na odstavec 8 tohoto rozsudku ani k otázce doplňkové ochrany.

12. K institutu doplňkové ochrany, jakož i k jejímu rozdílu oproti institutu azylu, se již opakovaně vyslovil Nejvyšší správní soud, který např. v rozsudku ze dne 28.4.2009, č.j. 9 Azs 11/2009-99 uvedl, že „*institut doplňkové ochrany obecně zakotvuje ve vnitrostátní právní úpravě zásadu non-refoulement, která zabezpečuje, že uprchlík nebude ani v případě, není-li mu z různých důvodů udělen azyl, vydán do země, kde by byl zásadním způsobem objektivně ohrožen na životě, svobodě či tělesné integritě. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je tedy poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v ust. § 14a zákona o azylu neúnosné, nepřiměřené či jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Aplikace institutu doplňkové ochrany se vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele do země původu, tedy k částečně jiným skutečnostem*

nastávajícím v odlišném čase než v případě aplikace institutu azylu“ (obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.3.2015, sp.zn. 7 Azs 260/2014).

13. Smyslem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů výše uvedených nežádoucí požadovat jejich vycestování. Dle soudu žalovaný se přesvědčivě vypořádal s posouzením daného případu z pohledu doplňkové ochrany a soud se s žalovaným ztotožnil. Konkrétně výkon vojenské služby nelze považovat za vážnou újmu, neboť nemůže být sama o sobě vnímána jako nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo dokonce trestání. Soud již jen opakuje, že branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu, akceptovanou v mezinárodním měřítku. Žalovaný se zabýval i otázkou event. trestního postihu za nenastoupení k vojenské službě s poukazem na to, že uvedená situace se žalobce netýká, neboť tento netvrdil, že by si povolávací rozkaz osobně převzal ani si ho nemohl převzít, jestliže se na území České republiky nepřetržitě zdržuje od r. 2002. Soud k uvedenému uvádí, že nepřevzetí povolávacího rozkazu v zemi původu není trestně postiženo. Žalobci tak vězení z důvodu toliko nepřevzetí povolávacího rozkazu nehrozí. Soud nepochybuje o vážné situaci na Ukrajině, která je soustředěna v Doněcké a Luhanské oblasti. Nicméně obava z eventuální povinnosti konat vojenskou službu nelze pokládat za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Branná povinnost a povinná vojenská služba patří ke zcela legitimním státoobčanským povinnostem.

14. Soud dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán se žádostí o mezinárodní ochranu zabýval zcela dostatečně z pohledu všech ustanovení zákona o azylu a své rozhodnutí přesvědčivě odůvodnil. Vyšel z informací, které mu žalobce poskytl a z informací o situaci na Ukrajině, které si žalovaný sám z různých nezávislých zdrojů opatřil, pro rozhodnutí měl dostatečně zjištěný skutkový stav. Namítané zkrácení práv ve správním řízení soud neshledal.

15. Soud na závěr zdůrazňuje, že jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.9.2005, č.j. 5 Azs 125/2005- 46). Udělení mezinárodní ochrany pak v žádném případě nelze „využívat“ k legalizaci pobytu v České republice, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje, konkrétně instituty podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále

jen „zákon o pobytu cizinců“; srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.11.2004, č.j. 7 Azs 117/2004-57).

16. Soud s ohledem na shora uvedené shledal žalobu jako nedůvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

17. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. s tím, že úspěšný žalobce se náhrady nákladů řízení vzdal.

18. Ustanovenému právnímu zástupci žalobce Mgr. **Ladislavu Bártovi** soud přiznal odměnu ve vyčíslené výši advokátem 6 800 Kč. Advokát účtoval odměnu za dva úkony právní služby (příprava a převzetí dle § 11 odst. 1 písm. b) vyhl. č. 177/1996 Sb., písemné doplnění žaloby dle § 11 odst. 1 písm. d) cit. vyhlášky á 3 100 Kč / § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s ust. § 7 bod 5 cit. vyhlášky/, tj. 6 200 Kč, plus dvakrát paušální částku á 300 Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., tj. celkem 6 800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu zdejšího soudu jak uvedeno ve výroku III. tohoto rozsudku. Dle ust. § 35 odst. 9 věta první za středníkem s.ř.s. odměnu ustanovenému advokátovi platí stát.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava dne 5. února 2018

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně